

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Lisovna energo, s. r. o.**
sídlem Karlov 139, 594 01 Velké Meziříčí
zastoupená advokátem Mgr. Vítězslavem Musilem
sídlem Hlinky 155/86, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**
sídlem Radnická 29/1, 594 13 Velké Meziříčí

za účasti: **Vantage Towers, s. r. o.**
sídlem Závašova 502/5, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátkou Mgr. Lucií Ježkovou
sídlem Na strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

o žalobě proti územnímu souhlasu vydanému žalovaným dne 19. 6. 2020,
č. j. VÝST/36673/2020-kríb/8787/2020

takto:

- I. Územní souhlas žalovaného ze dne 19. 6. 2020, č. j. VÝST/36673/2020-kríb/8787/2020, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč k rukám jejího advokáta Mgr. Vítězslava Musila, sídlem Hlinky 155/86, 602 00 Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí žalovaného – územní souhlas s umístěním stavby „22919_ZRVM4_VELKÉ MEZIŘÍČÍ“ – základnové stanice telekomunikační sítě obsahující anténní systém na čtyřbokém ocelovém stožáru na pozemcích parc. č. 5196/2, 5196/15, 5198/2 v katastrálním území Velké Meziříčí, vydaný na žádost stavebníka Vodafone Czech Republic a.s.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně považuje územní souhlas za nezákonný, protože byl vydán v rozporu s § 96 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu („stavební zákon“).
3. V minulosti o záměru stavebníka probíhalo řádné územní řízení, jehož účastníkem byla i žalobkyně. V něm bylo vydáno dne 9. 5. 2019 územní rozhodnutí č. j. VÝST/33397/2019-kríb/16671/2019. Toto rozhodnutí však následně bylo zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 9. 8. 2019. Poté došlo k zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žádosti stavebníka. Krajský úřad ve zrušujícím rozhodnutí shledal vady v projektové dokumentaci, ale také v žádosti o územní rozhodnutí. Dokumentace v nynějším případě (připojená k žádosti o vydání územního souhlasu) je však totožná s dokumentací v územním řízení, s výjimkou uložení jednoho kabelu, který byl přesunut účelově, aby byla dodržena hranice dvou metrů od pozemku žalobkyně.
4. Dne 10. 3. 2021 začaly na dotčených pozemcích probíhat práce pro umístění základnové stanice. O vydání napadeného rozhodnutí se žalobkyně dozvěděla z emailu referenta žalovaného dne 12. 3. 2021. Nejdříve tohoto dne jí začala plynout lhůta k podání žaloby.
5. Žalobkyně má za to, že žalovaný měl po podání žádosti o územní souhlas postupovat v souladu s § 96 odst. 5 stavebního zákona a rozhodnout o provedení územního řízení. Povinnost rozhodnout o provedení územního řízení nastává vždy v těch případech, kdy existuje možnost dotčení práv dalších osob, přičemž postačuje pravděpodobnost takového zásahu. Žalobkyně již v územním řízení namítala, že stavba základnové stanice zasáhne do jejího vlastnického práva. Na pozemku parc. č. 5198/3 a parc. č. 5203/10 má umístěnou fotovoltaickou elektrárnu, na niž bude stavba umístěná napadeným rozhodnutím vrhat stín.
6. Žalobkyně nesouhlasí se závěry posudku doloženého v rámci územního řízení, z něhož vyplynulo, že by vliv zastínění měl být malý. Otázka existence zásahu do vlastnického práva byla v této fázi řízení otázkou dokazování, přičemž žalobkyně mohla po zrušení územního rozhodnutí krajským úřadem doplnit důkazní návrhy a jimi onen zásah do práv prokázat. Žalobkyně si nechala vypracovat své vlastní odborné stanovisko, z něhož plyne, že zastíněním může být do jejích práv zasaženo zásadně. Toto stanovisko však stavebnímu úřadu nebylo s ohledem na zastavení územního řízení doloženo. Vzhledem k zastavení územního řízení žalobkyně považovala celou věc za ukončenou.
7. Žalovanému bylo známo, že žalobkyně v územním řízení zastínění fotovoltaické elektrárny namítala. I přesto jí však následně vydal územní souhlas, čímž jí znemožnil hájit práva v rámci standardního územního řízení.

8. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Dodal, že předmětná stavba byla již na základě napadeného územního souhlasu provedena.
10. Dne 3. 6. 2020 bylo žalovanému doručeno oznámení záměru týkající se předmětné stavby. Záměr posoudil v souladu s § 103 odst. 1 písm. f) bod. 4 stavebního zákona, podle něhož stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují „stavby nadzemní a podzemní komunikační vedení sítí elektronických komunikací, jejich antény a stožáry, včetně opěrných bodů.“ Shledal, že oznámený záměr splňuje požadavky pro vydání územního souhlasu podle § 96 odst. 2 písm.) a stavebního zákona.
11. Oznámení záměru bylo podáno v souladu § 15 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, přičemž přílohou žádosti byla projektová dokumentace v souladu s § 96 odst. 3 stavebního zákona.
12. Záměr je vzdálen od společných hranic pozemků parc. č. 5198/2 a parc. č. 5198/3 a parc. č. 5198/4 v k. ú. Velké Meziříčí více jak 2 metry. Z tohoto důvodu žalovaný nepožadoval doložení souhlasu žalobkyně, jako vlastníka pozemků 5198/3 a parc. č. 5198/4, se stavbou na situačním výkrese. Posoudil, zda bude mít umístění negativní vliv na sousední pozemky, jejichž vlastníkem je žalobkyně, přičemž v době vydání územního souhlasu měl k dispozici studii zastínění vypracovanou Ing. Š. V ní je uvedeno, že „stavba telekomunikační věže v navrženém umístění bude mít téměř neměřitelný dopad na celoroční výkon FVE“. Žalovaný neměl důvod zpochybňovat závěry učiněné ve studii. I vzhledem k ochrannému pásmu dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů („energetický zákon“), nepožadoval souhlasy vlastníků sousedních pozemků. Stožár sítě elektronických komunikací je dle dokumentace umístěn ve vzdálenosti 37,5 metrů od hranice pozemků, tedy mimo ochranné pásmo výroby elektřiny umístěné na pozemku parc. č. 5198/3.
13. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona postupuje stavební úřad jen v případech, kdy stavební záměr nebo oznámení nesplňují podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob mimo osob uvedených v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. Žalovaný však dospěl k závěru, že podmínky pro vydání územního souhlasu jsou splněné a že pro provedení územního řízení nejsou rozhodná práva osob vyjmenovaných v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, ale práva dalších osob. Takovou osobou žalobkyně není. Povinnost rozhodnout usnesením o provedení územního řízení tak žalovaný neměl.
14. Žalobkyně zaslala dne 12. 3. 2021 pomocí emailové pošty žalovanému studii zastínění, která však není součástí správního spisu. Pro úplnost však žalovaný uvádí, že zasláná studie neuvádí, jak by simulace zastínění vypadala v reálném čase, kde by byl zahrnut zejména faktor oblačnosti, morfologie terénu či způsob natočení panelů fotovoltaické elektrárny směrem od stožáru.
15. Dne 14. 3. 2021 byl žalobkyní podán ke Krajskému úřadu Kraje Vysočina podnět k přezkumu územního souhlasu. Krajský úřad však neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení, protože neshledal žádní závažné porušení právních předpisů, které

by odůvodňovalo změnu nebo zrušení předmětného územního souhlasu (viz sdělení Krajského úřadu Kraje Vysočina č. j. KUJI 36326/2021 ze dne 29. 4. 2021).

16. Závěrem uvedl, že žalobkyni bylo umožněno do správního spisu nahlédnout, avšak tento úkon nebyl písemně zaznamenán. Tuto skutečnost potvrzuje i tvrzení samotné žalobkyně, která v čl. II. žaloby konstatuje, že dokumentace pro žádost o vydání územního souhlasu je totožná s dokumentací pro původní územní řízení. Z daného plyne, že byla s žádostí stavebníka včetně projektové dokumentace seznámena.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

17. Oznámením ze dne 18. 5. 2021, doručeným soudu dne 19. 5. 2021, uplatnila společnost Vantage Towers s. r. o. práva osoby zúčastněné na řízení.
18. Ve vyjádření ze dne 22. 6. 2021 uvedla, že záměr stavby splňuje požadavky pro vydání územního souhlasu dle § 96 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí po pečlivém zvážení možného dopadu záměru na práva dalších osob. Se zásahem do vlastnického práva žalobkyně se neztotožňuje. Studie zpracovaná Ing. Š. pracovala s horní částí věže jakožto homogenní hmotou, tedy s variantou tvořící větší množství stínu než varianta, jaká byla nakonec realizována. Konstrukce věže je tvořena příhradovou konstrukcí, kterou světlo může procházet. Dochází tak k výrazně menšímu stínění, než s jakým bylo ve studii počítáno. Záměr stavby je umístěn při respektování ochranného pásma definovaného energetickým zákonem. Na základě studie zastínění a požadovaného rozsahu ochranného pásma je tak zřejmé, že záměr nemohl a nemá negativní vliv na pozemky žalobkyně a stavby na nich.
19. Žalobkyně není osobou, jejíž zájmy mohou být záměrem přímo dotčeny. Ze studie zastínění vyplynulo, že záměr nemůže mít na fotovoltaickou elektrárnu měřitelný vliv. Pokud by záměr nějaký vliv měl, půjde o vliv zcela zanedbatelný. Možnost ovlivnění práv třetích osob je přitom třeba posuzovat materiálně, nikoliv formalisticky. Zákon sice připouští určitou míru nejistoty ohledně toho, zda práva třetích osob budou či nebudou dotčena, avšak toto dotčení musí nepochybně dosahovat určité intenzity, k čemuž v daném případě zcela jistě nedošlo. Osoba zúčastněná na řízení tak navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci soudem

20. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s“).
21. Dospěl k názoru, že žaloba **je důvodná**.
22. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „[k]do tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“
23. Aktivní žalobní legitimaci má tedy každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Na svých hmotných právech může být žalobkyně zkrácena i v důsledku předchozího porušení procesních norem v řízení, které vedlo k vydání sporného rozhodnutí.

24. Žalobkyně namítá nesprávný postup správního orgánu spočívající v nevedení územního řízení, v důsledku čehož došlo ke zkrácení jejích práv. Argumentace žalobkyně směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které mělo způsobit dotčení na jejích hmotných právech. Je proto aktivně legitimována k podání žaloby.
25. Územní souhlas zakotvený v § 96 stavebního zákona, vydaný stavebním úřadem se přitom považuje za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43). Právní úprava žalobkyni neumožňuje obranu prostřednictvím řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem. Přezkumné řízení (§ 96 odst. 4 stavebního zákona) není považováno za řádný opravný prostředek, avšak pro úplnost soud dodává, že žalobkyně podnět k přezkumu územního souhlasu podala, nicméně přezkumné řízení zahájeno nebylo.
26. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. „lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“
27. Žalobu je oprávněna podat i osoba, která nebyla účastníkem řízení. Takovému žalobci zpravidla rozhodnutí nebývá doručeno ani jinak oznámeno. I v nyní posuzovaném případě stavební úřad vyhodnotil, že není zapotřebí souhlasu žalobkyně s uskutečněním záměru, tudíž jí nebylo rozhodnutí doručeno. Počátek lhůty pro podání žaloby není v tomto případě zákonem určen, a jde tedy o legislativní mezeru, kterou je třeba řešit tak, že takovému žalobci započne plynout lhůta pro podání žaloby okamžikem, kdy se prokazatelně seznámil se skutečností, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, i s jeho obsahem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014-38).
28. Žaloba byla u krajského soudu podána dne 10. 5. 2021. Vzhledem k tomu, že žalobkyně odvozuje své seznámení se s rozhodnutím od data 12. 3. 2021, kdy jí bylo napadené rozhodnutí zasláno do emailové schránky, považuje soud podanou žalobu za včasnou.
29. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti.
30. Stavebník Vodafone Czech Republic a. s., v zastoupení Suntel Czech s. r. o. podal podle § 96 stavebního zákona dne 3. 6. 2020, č. j. 36673 (viz pořadové číslo 1 správního spisu) žádost – oznámení stavebního záměru. K předmětné žádosti předložil přílohy specifikované v části B žádosti. Stavební úřad po posouzení oznámení záměru dospěl k závěru, že oznámení splňuje požadavky § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pro vydání územního souhlasu a dne 19. 6. 2020 napadený územní souhlas vydal.
31. Dne 14. 3. 2021 obdržel Krajský úřad Kraje Vysočina podnět žalobkyně k přezkumu územního souhlasu podle § 94a správního řádu s návrhem na pozastavení jeho vykonatelnosti dle § 95 odst. 5 správního řádu. Krajský úřad sdělením ze dne 29. 4. 2021, č. j. 23149/2021, neshledal k důvody pro zahájení přezkumného řízení, neboť dospěl k závěru, že stavební úřad při vydání územního souhlasu postupoval v souladu s požadavky § 96 stavebního zákona i s § 15 a § 15a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.
32. Soud proto hodnotil, zda byly v projednávaném případě splněny podmínky pro vydání územního souhlasu.

33. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona „*stavební úřad vydá místo územního rozhodnutí územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů, pro které je vyžadováno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*“
34. Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pak platí, že *územní souhlas postačí v případech stavebních záměrů uvedených v § 103. Územní souhlas tak lze (za splnění podmínek vymezených v § 96 odst. 1 stavebního zákona) vydat jen v případě, že záměr je stavbou ve smyslu § 103 stavebního zákona.*
35. Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 4. stavebního zákona ve znění účinném ke dni vydání stavebního souhlasu, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení „*nadzemní a podzemní komunikační vedení sítí elektronických komunikací, jejich antény a stožáry, včetně opěrných bodů nadzemního, nebo vytyčovacích bodů podzemního komunikačního vedení, telefonní budky a přípojná komunikační vedení sítí elektronických komunikací a související komunikační zařízení, včetně jejich elektrických přípojek, s výjimkou budov.*“ Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod. 10 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu stavby a zařízení „*vodovodní, kanalizační a energetické přípojky a přípojky elektronických komunikací včetně připojení stavby a odběrných zařízení vedených mimo budovu nebo připojení staveb plnících doplňkovou funkci ke stavbě hlavní na rozvodné sítě a kanalizaci stavby hlavní.*“
36. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona oznamovatel stavebního záměru k oznámení připojí též „*souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.*“
37. Podle § 96 odst. 5 věty první stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že *žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odst. 3 písm. d) ledaže by s tímto tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze žadateli a nelze se proti němu odvolat.* Jak ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k novele stavebního zákona č. 350/2012 Sb., ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona má sloužit k zabezpečení ochrany potencionálních zásahů do práv vlastníků sousedních nemovitostí.
38. V projednávané věci má žalobkyně vlastnické právo k sousednímu pozemku a stavbě na něm, přičemž tento pozemek má společnou hranici s pozemkem, na kterém byl uskutečněn záměr stavebníka. V případě stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona, které jsou umístěny ve vzdálenosti nejméně 2 metry od společných hranic pozemků, se souhlas žalobkyně nevyžaduje [viz věta za posledním středníkem § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona]. Žalobkyně přitom netvrdila, že by předmětná stavba byla umístěna blíže než 2 metry od hranice pozemku. Dle koordinačního situačního výkresu, který je součástí žádosti o vydání územního souhlasu, ale i součástí územního souhlasu, stavba základnové stanice byla povolena ve vzdálenosti 37, 5 metrů od hranice pozemku

žalobkyně parc. č. 5198/3 v k. ú. Velké Meziříčí a přípojka NN je v nejbližším bodě umístěna 2,5 metru od hranice s pozemkem žalobkyně parc. č. 5198/4.

39. Základní podmínkou vydání územního souhlasu však je, že záměrem nebudou podstatně změněny poměry v území (viz § 96 odst. 1 stavebního zákona). K vydání územního souhlasu tedy nepostačuje pouze to, že je daný záměr možné podřadit pod některý z případů uvedených v § 96 odst. 2 stavebního zákona [příčemž jedním z nich jsou dle písm. a) právě záměry uvedené v § 103 stavebního zákona], ale musí být kumulativně naplněny také podmínky obsažené v odst. 1 daného ustanovení. Platí tedy, že záměr lze povolit územním souhlasem pouze za podmínky, že jím nedojde k podstatné změně poměrů v území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38).
40. Pojem „podstatná změna poměrů v území“ obsažený v § 96 odst. 1 stavebního zákona, je neurčitým právním pojmem, který je třeba aplikovat vždy individuálně v závislosti na konkrétních podmínkách týkajících se posuzované věci. Parametry stavby jsou v tomto ohledu pouze východiskem pro hodnocení významnosti změny poměrů, určující je však povaha a intenzita vlivů stavby na okolí, tj. v jakých ohledech a jak intenzivně bude dané území zasaženo umístěním stavby.
41. Ustanovení § 96 odst. 1 je třeba vykládat ve vazbě na § 96 odst. 3 písm. d) a § 96 odst. 5 větu první stavebního zákona. Podle nich lze stavbu podřaditelnou pod § 103 stavebního zákona umístit do území územním souhlasem bez souhlasu vlastníka sousedního pozemku, bude-li stavba vzdálena od společné hranice s mezujícím pozemkem či přiléhající stavbou nejméně 2 m. Souhlas vlastníka mezujícího pozemku je nezbytný tehdy, má-li stavba být umístěna ve vzdálenosti menší než 2 m od společné hranice pozemků. Pokud má být dotčeno vlastnické právo jiné osoby (např. nemezujícího souseda), je vždy třeba souhlasu této osoby. Není-li třeba souhlasu vlastníka mezujícího pozemku, tedy není-li možné zohlednit ani jeho případné negativní stanovisko (o eventuálně podaných námitkách se v řízení o vydání územního souhlasu nerozhoduje), nesmí stavba umístěvaná ve vzdálenosti nejméně 2 m od společné hranice pozemků mít takové vlivy, které by významněji přesahovaly na sousedící pozemek. V takovém případě lze akceptovat závěr, že umístění stavby nepředstavuje významnou změnu poměrů v území. Naproti tomu nelze přijmout, aby byla prostřednictvím územního souhlasu umístěna stavba, byť ve vzdálenosti nejméně 2 m od společné hranice pozemků, která může mít významný (nezanedbatelný) vliv (účinky) na sousední pozemek či stavbu na něm postavené, aniž by byly vytvořeny procesní předpoklady pro uplatnění námitek a jejich zohlednění při vydání rozhodnutí o záměru (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2018, č. j. 45 A 86/2017-37).
42. Vzhledem ke zjednodušenému procesu při vydávání územního souhlasu je nutné trvat na tom, že k jeho vydání má docházet pouze u nekonfliktních záměrů, u nichž se nepředpokládá střet s veřejnými zájmy ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. Jestliže záměr může imisemi ovlivnit své okolí (např. právě stíněním), a tento vliv není jen marginální, nelze bez dalšího dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nezmění. V takových případech nebude možné záměr umístit pomocí zjednodušeného procesu v podobě územního souhlasu, ale bude nutné vést řádné územní řízení (obdobné závěry viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-39 nebo ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 131/2019-64). V rámci řádného územního řízení je třeba umožnit vlastníkům sousedních pozemků uplatnit námitky a na jejich základě posoudit,

zda užívání stavby nebude zatěžovat okolí v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat užívání okolních pozemků ve smyslu § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (srov. rozsudek č. j. 6 As 189/2014-38). Institut územního souhlasu lze tedy využít pouze pro záměry, u nichž nelze očekávat podstatnější střety s právy osob vlastnicích nemovitě věci v sousedství (srov. rozsudek č. j. 9 As 131/2019-64).

43. Ačkoli územní souhlas není výsledkem správního řízení, musí být odůvodněn (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018-33, bod 19). Podle § 15a odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. musí územní souhlas obsahovat mj. údaje o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu. V napadeném územním souhlasu odůvodnění splnění podmínek pro jeho vydání však zcela chybí. Nelze z něj seznat, zda a jakým způsobem žalovaný posuzoval splnění podmínek vymezených v § 96 odst. 1 stavebního zákona a na základě jaké úvahy či podkladů dospěl k závěru, že záměr podstatně nezmění poměry v území, tedy, že nebude obtěžovat své okolí např. stíněním. Z napadeného územního souhlasu taktéž není seznatelné, jak se žalovaný zabýval otázkou, zda předmětná stavba je skutečně podřaditelná pod § 103 odst. 1 písm. e) bod 4 a bod 10 stavebního zákona, ve znění účinného ke dni vydání územního souhlasu. Žalovaný se nezabýval ani otázkou, zda stavba nemůže mít nezanedbatelný vliv (účinky) na sousední pozemek či stavbu na něm postavenou, aniž by byly vytvořeny procesní předpoklady pro uplatnění námitek a jejich zohlednění při vydání rozhodnutí o záměru (shodně např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2020, č. j. 46 A 94/2017-140).
44. Strohý závěr stavebního úřadu, že stavba splňuje všechny podmínky dle § 96 odst. 1, 2 a 3 stavebního zákona není údajem o naplnění podmínek pro vydání územního souhlasu, neboť neobsahuje žádnou úvahu stavebního úřadu vztahující se k posuzovanému případu. Splnění podmínek pro vydání územního souhlasu tak v soudním řízení nelze věcně přezkoumat pro nedostatek důvodů. Soud přitom připomíná, že nedostatky odůvodnění nelze dodatečně odstranit až ve vyjádření k žalobě. Z územního souhlasu není zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí žalovaný své skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů, proto jej soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
45. Ze správního spisu přitom vyplývá, že stavebník jako přílohu k oznámení záměru přiložil studii zastínění vypracovanou Ing. Š. Z vydaného územního souhlasu ani ze správního spisu však není evidentní, jak žalovaný danou studii vyhodnotil, resp. zda k ní vůbec při vydání územního souhlasu přihlížel. Z napadeného územního souhlasu ani nijak neplyne, zda žalovaný bral při rozhodování v úvahu možné dotčení práv třetích osob. Předložení studie zastínění přitom není standardní přílohou předkládanou k oznámení záměru směřujícího k vydání územního souhlasu. Žalovaný tak na základě této studie, ale rovněž např. z dříve vedeného územního řízení, jehož byla žalobkyně účastníkem a uplatňovala v něm námitky proti plánovanému záměru, měl mít pochybnosti o bezkonfliktnosti daného záměru, respektive o jeho možném střetu s právy vlastníků okolních nemovitostí.
46. S ohledem na povahu záměru a situaci na místě samém měl žalovaný důkladně vážit, zda by vlastníkově sousední nemovitosti, na níž se nachází fotovoltaická elektrárna, neměla být dána možnost uplatňovat v řízení námitky na obranu svých práv, k jejichž možnému dotčení by umístěním záměru mohlo dojít. Podstatnou změnu poměrů v území ve smyslu § 96 odst. 1 stavebního zákona totiž pro sousedního vlastníka může znamenat pouhá

možnost snížení výkonu jeho fotovoltaické elektrárny v důsledku umístění navrhovaného záměru (bližší viz bod 41 shora). Pokud o této možné změně poměrů měl stavební úřad indicie v době svého rozhodování (např. ze studie zastínění), nemohl záměr bez bližšího odůvodnění vyhodnotit jako nekonfliktní, splňující podmínky ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona. Potencialita změny poměrů v území jej naopak měla vést k postupu podle § 96 odst. 5 stavebního zákona.

47. Námitky týkající se nedostatků projektové dokumentace a žádosti o vydání územního souhlasu soud nehodnotil, neboť v důsledku zrušení napadeného územního souhlasu pro nepřezkoumatelnost nemohl věc hodnotit meritorně.
48. Žalobkyně v podané žalobě navrhla provedení listinných důkazů, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 9. 8. 2019, usnesení Městského úřadu ve Velkém Meziříčí ze dne 19. 2. 2020 a studii zastínění vypracovanou panem J. A. Pro nadbytečnost soud navržené důkazy neprováděl, neboť k posouzení důvodnosti podané žaloby postačuje spisový materiál předložený žalovaným.

VI. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na výše uvedené soud napadený územní souhlas zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby) a dva režijní paušály s těmito úkony spojenými, a to ve výši $2 \times 3\,100\text{ Kč}$, a $2 \times 300\text{ Kč}$, tedy celkem $6\,800\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku $1\,428\text{ Kč}$, odpovídající této dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Dále žalobkyni přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši $4\,000\text{ Kč}$ ($3\,000\text{ Kč}$ za podanou žalobu a $1\,000\text{ Kč}$ za návrh na přiznání odkladného účinku, neboť rozhodujícím je v daném případě celkový úspěch ve věci samé [srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61]). Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši $12\,228\text{ Kč}$. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta.
51. Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly. Soud ani neshledal žádný vážný důvod, pro který by jí měl náhradu jiných nákladů řízení přiznat (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu